

อาทิตยที่ 5 เทศกาลธรรมดา

ข่าวดี มธ 5:13-16

¹³ท่านทั้งหลายเป็นเกลือต้องแผ่นดิน ถ้าเกลือจืดไปแล้ว จะเอาอะไรมาทำให้เค็มอีกเล่า เกลือนั้นย่อมไม่มีประโยชน์อะไร นอกจากจะถูกทิ้งให้คนเหยียบย่ำ ¹⁴ท่านทั้งหลายเป็นแสงสว่างส่องโลก เมื่อกำลังตั้งอยู่บนภูเขาจะไม่ถูกปิดบัง ¹⁵ไม่มีใครจุดตะเกียงแล้วเอามาวางไว้ใต้ถังแต่ย่อมตั้งไว้บนเชิงตะเกียง จะได้ส่องสว่างแก่ทุกคนในบ้าน ¹⁶ในท่านองเดียวกัน แสงสว่างของท่าน ต้องส่องแสงต่อหน้ามนุษย์ เพื่อคนทั้งหลายจะได้เห็นกิจการดีของท่าน และสรรเสริญพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์

1. เกลือต้องแผ่นดิน

เกลือมีคุณค่าสูงยิ่งสำหรับคนโบราณ ชาวกรีกถือว่าเกลือเป็นของประทานจากพระเจ้า ส่วนชาวโรมันถือว่าในโลกนี้ไม่มีสิ่งใดจะมีประโยชน์มากกว่าดวงอาทิตย์และเกลืออีกแล้ว (*Nil utilius sole et sale*)

เกลือมีคุณสมบัติพิเศษสุด 3 ประการด้วยกันคือ

1. **บริสุทธิ์** ชาวโรมันถือว่าเกลือเป็นสิ่งบริสุทธิ์ที่สุดเพราะเกิดมาจากดวงอาทิตย์ และทะเลซึ่งต่างก็เป็นสิ่งบริสุทธิ์ที่สุดเช่นกัน พวกเขาจึงใช้เกลือเป็นของถวายแด่เทพเจ้า

แม้แต่สีข้าวสาลีของเกลือก็บ่งบอกถึงความบริสุทธิ์ในตัวของมันเองอยู่แล้ว

ทุกวันนี้มาตรฐานด้านศีลธรรม ไม่ว่าจะเรื่องความบริสุทธิ์ ความซื่อสัตย์ ความขยันหมั่นเพียร หรือการประพฤติตามมโนธรรม นับวันมีแต่จะตกต่ำลง จึงเป็นหน้าที่ของคริสตชนทุกคนที่จะต้องยึดมั่นในมาตรฐานขั้นสูงสุดของความบริสุทธิ์ทั้งในความคิด วาจา และกิจการ ให้สมกับที่เป็น “เกลือต้องแผ่นดิน”

2. **กันเน่า** เราใช้เกลือใส่ผัก ใส่เนื้อ ใส่ปลาเพื่อป้องกันมิให้เน่าเปื่อยหรือเสื่อมสลายไปฉับใด คริสตชนผู้เป็น “เกลือต้องแผ่นดิน” ก็ต้องเป็นเสมือนยากันเน่า (Antiseptic) ให้กับทุก ๆ ชีวิตฉับนั้น

มีบางคนที่เราติดต่อกับด้วยแล้วศีลธรรมของเราดีขึ้น บางคนเราคบหาด้วยแล้วหย่อนยานลง หากเราเป็นหนึ่งในกลุ่มคนประเภทหลังก็หมายความว่า นอกจากเราจะไม่ได้เป็นเกลือกันเน่าแล้ว เรายังทำตัวเป็นสารเร่งการเน่าซะเองอีกด้วย

3. **เพิ่มรสชาติ** อาหารที่ปราศจากเกลื่อย่อมจืดชืด ไม่มีรสชาติฉับใด ชีวิตที่ปราศจากความเป็นคริสตชนก็ย่อมจืดชืด ไม่มีรสชาติฉับนั้น

หลังจากจักรพรรดิคอนแสตนตินรับศาสนาคริสต์เป็นศาสนาประจำอาณาจักรโรมันแล้ว จักรพรรดิองค์ต่อมาคือจูเลียนก็เอียงกลับไปนับถือเทพเจ้าแบบเดิมด้วยทรงปณว่า

“ดูพวกคริสตชนสิ ดากลวง แก้มซีด ออกแพบ ชั่งกะตาย พระอาทิตย์ส่องแสง พวกเขาก็มองไม่เห็น โลกหยิบยื่นความอุดมสมบูรณ์ให้ พวกเขาก็ไม่สนใจ”

น่าเสียดายที่ความเป็นคริสตชนได้ดูดซับเอาความมีชีวิตชีวาออกไปจากตัวพวกเขาจนหมดสิ้น

ในท่ามกลางโลกที่เต็มไปด้วยความวิตกกังวล ไร้ความเบิกบานเช่นนี้ เป็นหน้าที่ของเราคริสตชนทุกคนที่จะต้องเป็นตัวกระจายความร่าเริงยินดีและเพิ่มรสชาติชีวิตให้แก่ทุกคน หากเรายังรักที่จะเป็น “เกลือดองแผ่นดิน”

ในปาเลสไตน์ ประชาชนนิยมสร้างเตาไวนอกบ้าน และเพื่อทำให้เตาร้อนอยู่เสมอ พวกเขาจะโรยเกลือเป็นพื้นหนาในดิน ปูทับด้วยกระเบื้อง แล้วตั้งเตาที่ทำด้วยหินไว้บนพื้นกระเบื้องอีกทีหนึ่ง เมื่อวันเวลาผ่านไปเกลือจะหมดประสิทธิภาพ พวกเขาต้องรื้อกระเบื้องและขุดเกลือเก่าออกโยนทิ้งไป แล้วใส่เกลือใหม่เข้าแทนที่

ชาวยิวยังมีประเพณีให้คนที่ละทิ้งศาสนาแล้วต้องการกลับใจ นอนขวางประตูศาลาธรรม เพื่อให้ประชาชนที่ผ่านเข้ามาในศาลาธรรมเหยียบย่ำบร่ำกายของเขา ก่อนที่จะยอมรับเขากลับมาเป็นสมาชิกของศาลาธรรมอีกครั้งหนึ่ง

เมื่อพระเยซูเจ้าตรัสว่า “ถ้าเกลือจืดไปแล้ว จะเอาอะไรมาทำให้เค็มอีกเล่า เกลือนั้นย่อมไม่มีประโยชน์อะไร นอกจากจะถูกทิ้งให้คนเหยียบย่ำ” พระองค์จึงไม่ได้หมายถึงเกลือจืดจริง ๆ เพราะเกลือไม่เคยจืด แต่พระองค์ต้องการหมายถึงเกลือที่หมดประโยชน์แล้วย่อมถูกโยนทิ้งให้คนเหยียบย่ำ

จุดหมายของคริสตชนคือการเป็น “เกลือดองแผ่นดิน” แต่หากเราไม่สามารถเป็นแบบอย่างแก่ผู้อื่นในเรื่องความบริสุทธิ์ผุดผ่องได้ หรือหมดประสิทธิภาพในการป้องกันคนเฝ้าหรือในการให้รสชาติแก่ชีวิต นั้นย่อมแสดงว่าเราไม่อาจบรรลุวัตถุประสงค์ของชีวิตเราได้

การไม่บรรลุวัตถุประสงค์ ก็คือการไม่มีประโยชน์ และ **การไม่มีประโยชน์ก็คือหนทางสู่ความตายนะ !**

2. แสงสว่างส่องโลก

พระเยซูเจ้าเคยตรัสไว้ว่า “ทราบที่เรายังอยู่ในโลก เราเป็นแสงสว่างส่องโลก” (ยน 9:5) และวันนี้พระองค์ตรัสสั่งเราว่า “ท่านทั้งหลายเป็นแสงสว่างส่องโลก” จึงนับเป็นเกียรติสูงสุดสำหรับเราคริสตชนที่พระองค์ทรงปรารถนาให้เราเป็นเหมือนพระองค์ และสืบทอดบทบาทการเป็น “แสงสว่างส่องโลก” หลังจากพระองค์เสด็จสู่สวรรคตแล้ว

ชาวยิวตระหนักดีว่าพระเจ้าทรงตั้งพวกเขาให้เป็น “แสงสว่างส่องนานาชาติ” โดยที่พวกเขาได้เป็นผู้จุดแสงสว่างนี้ด้วยตัวเอง แต่เป็นพระเจ้าที่ทรงจุดแสงสว่างนี้ให้แก่พวกเขา

คริสตชนจึงต้องระลึกอยู่เสมอว่า พระเยซูเจ้ามิได้ทรงเรียกร้องให้เราผลิตแสงสว่างด้วยตัวเราเอง แต่ทรงเรียกร้องให้แสงสว่างนั้นออกมาจากหัวใจที่มีพระองค์ประทับอยู่

เราต้องเป็นแสงสว่างส่องโลก เพื่อ

1. **ให้ผู้อื่นมองเห็น** บ้านในปาเลสไตน์ส่วนใหญ่มืด เพราะมีหน้าต่างกลมกว้าง ประมาณ 18 นิ้วเพียงบานเดียวเท่านั้น ประชาชนจึงต้องจุดตะเกียงตั้งไว้ในที่ที่ทุกคนมองเห็น ได้เสมอ แต่เมื่อไม่มีผู้ใดอยู่ในบ้าน พวกเขาจะนำตะเกียงวางลงในถังดวงข้าวซึ่งทำด้วยดินเพื่อ ป้องกันอันตรายจากไฟไหม้ เหตุที่พวกเขาไม่ดับตะเกียงก็เพราะการจุดไฟใหม่ไม่ง่ายเหมือนในปัจจุบันที่มีไม้ขีดไฟ

ในเมื่อแสงสว่างมีไว้เพื่อให้ทุกคนมองเห็น ความเป็นคริสตชนของเราก็ต้อง ส่องสว่างเพื่อให้ทุกคนมองเห็นเช่นเดียวกัน การดำเนินชีวิตคริสตชนแบบหลบ ๆ ซ่อน ๆ หรือ ทำราวกับว่าเป็นสมาชิกขององค์กรลับจึงต้องสิ้นสุดไป และเพราะพระเยซูเจ้ามิได้ทรงสั่งให้เรา เป็น “แสงสว่างส่องวัด” แต่เป็น “แสงสว่างส่องโลก” กิจการดีของเราจึงต้องไม่จำกัดอยู่เฉพาะใน วัดเวลาที่มีพิธีกรรมเท่านั้น แต่ต้องส่องสว่างทุกแห่งและทุกเวลา ไม่ว่าจะเป็นในละแวกบ้าน ใน ห้องเรียน ในที่ทำงาน ในครัวเรือน เวลาซื้อของจ่ายตลาด หรือแม้แต่เวลาขับรถ เราก็ต้องมี น้ำใจแก่ผู้อื่นจนกว่าคนใช้รถใช้ถนนด้วยกันต่างเห็นกิจการดีของเราและสรรเสริญพระเจ้า

2. **นำทาง** ตามสนามบิน ถนนหนทาง หรือแม่น้ำบริเวณปากอ่าว เราจะพบแสง สว่างเป็นแนวยาวเพื่อช่วยนำทางแก่นักบิน คนขับรถ หรือชาวเรือให้ได้รับความปลอดภัย คริสตชนก็ต้องเตรียมหนทางให้โล่งและปลอดภัยสำหรับผู้อื่นด้วยการเป็น แบบอย่างที่ดีให้แก่พวกเขา

คนจำนวนมากยังไม่เข้มแข็งพอที่จะดำเนินชีวิตตามหลักศีลธรรมอันดี แต่ถ้ามี คนอื่นช่วยแนะนำหรือเป็นเสมือนกำแพงให้พวกเขาได้พึ่งหลังสู้ พวกเขา ก็พร้อมจะทำสิ่งที่ ถูกต้องได้ นี่จึงเป็นหน้าที่ของเรากริสตชนทุกคนที่จะต้องนำทางและให้กำลังใจแก่พวกเขา

3. **เตือนภัย** เพื่อให้ระวังหรือหยุด

นี่เป็นหน้าที่ที่ยากและอาจก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อตัวเอง แต่เราทุกคนจำต้อง กระทำ หากไม่แล้วจะเป็นโศกนาฏกรรมสักเพียงใดหากเด็กคนหนึ่งมาบอกเราว่า “ผมคงไม่ทำ อะไรเลย ๆ แบบนั้นแน่ หากมีใครสักคนบอกผม”

ถ้าเราเตือนผู้อื่นด้วยความรัก ไม่ใช่เพราะโกรธ หรือต้องการเยาะเย้ย ถากถาง วิพากษ์วิจารณ์ หรือประณาม คำเตือนของเราย่อมบังเกิดผลเสมอ

3. เพื่อคนทั้งหลายจะได้เห็นกิจการดีของท่าน

และสรรเสริญพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์

1. **กิจการดี** ในภาษากรีกมีคำว่า “ดี” อยู่ 2 คำคือ *agathos* (อาภาธอส) ซึ่งบ่ง บอกว่าสิ่งหนึ่งมีคุณภาพดี อีกคำหนึ่งคือ *kalos* (คาลอส) ซึ่งนอกจากจะ “ดี” แล้ว ยังมี “เสน่ห์ สวยงาม และดีดังดูดี” อีกด้วย และคำที่ใช้ ณ ที่นี้คือ *kalos*

เพราะฉะนั้นกิจการที่คริสตชนทำนอกจากจะต้อง “ดี” แล้วยังต้อง “ดีสุด” อีกด้วย แต่น่าเศร้าที่ความดีของหลายคนมาพร้อมกับความแข็งกระด้าง ความเยิ่นชา หรือความเคร่งขรึมแบบหน้าตาบุญไม่รับ

กิจการดีจึงมีทั้งที่ดีสุด หรือผลักดันผู้อื่นให้ถอยห่างจากเรา สำหรับคริสตชนแล้วกิจการที่ดีจริงต้องดีสุดเท่านั้น

2. **สรรเสริญพระเจ้า** กิจการดีของเราต้องดีสุดผู้อื่นไม่ใช่ให้เข้ามาหาตัวเราเอง แต่มาหาพระเจ้า

ในการสัมมนาในระดับชาติครั้งหนึ่ง ผู้เข้าร่วมประชุมต่างร้อนรนและสวดภาวนาตลอดคืน รุ่งเช้าประธานถามสมาชิกว่าได้ทำอะไรกันบ้างเมื่อคืนที่ผ่านมา พวกเขาตอบว่า “ดูหน้าพวกเราสิ มันส่องแสงแล้วนะ” แต่ประธานกลับตอบด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลว่า “โมเสสไม่รู้หรอกว่าหน้าตัวเองส่องแสง”

ตราบใดที่เรายังทำทุกอย่างโดยคำนึงถึงความชื่นชม ชื่อเสียง การยกย่องสรรเสริญ หรือคำขอบคุณที่ตัวเราจะได้รับ ตราบนั้น เรายังไม่ได้เริ่มต้นเดินตามหนทางเยี่ยงคริสตชนด้วยซ้ำ!